

[Udenrigsministeren.]

melse, heller ikke i forbindelse med selve optagelsesforhandlingerne. Det har været betragtet som et teknisk problem og som en bestemmelse, der var nødvendig, for at Kommissionen på rette måde kunne udøve de beføjelser, der efter traktaten er tillagt den. Der har derfor heller ikke tidligere været fremsat den opfattelse, at Kommissionen ved at være til stede som observatør dermed skulle have fået tillagt videregående beføjelser, eller at der dermed skulle være sket en ændring i, hvad de nye medlemslande tiltrådte ved deres tilslutning pr. 1. januar 1973.

Behovet for en sådan observatørstatus ved FN er først kommet til udtryk ved, at Fællesskabet er blevet observatør ved forskellige FN-organisationer.

Fællesskabets interesse for at få observatørstatus ved FN-generalforsamlingen og dermed også ved dennes andet udvalg gav sig konkret udslag i 1971, hvor de 6 oprindelige EF-lande foretog sonderinger hos forskellige FN-medlemslande for at få opklaret, hvorvidt en sådan ansøgning kunne forventes imødekommet af generalforsamlingen i FN. Under denne undersøgelse blev der først rettet henvendelse til de 4 daværende ansøgerlande, England, Irland, Norge og Danmark, og det skete i oktober 1971. Alle 4 lande bekræftede, at de var indforstået hermed. Så vidt jeg ved, har hverken den danske eller den norske administration ment, at det drejede sig om et politisk spørgsmål, der burde forelægges en minister, men har betragtet det som en ekspeditionssag under hensyn til bestemmelserne i Romtraktaten og til de 6 landes forudgående enighed om sagen.

Jeg mener derfor ikke, at der kan rettes nogen bebrejdelse, hverken mod den danske mission ved FN eller udenrigsministeriet på det tidspunkt, for at sagen blev ekspederet på den nævnte måde.

Sagen blev ikke fulgt op allerede af den grund, at EF ikke havde gjort sig helt klart, hvilken nærmere fremgangsmåde der burde anvendes over for FN, men muligvis også, fordi man havde fundet det mere tiltalende at vente med selve sagen, at søge denne status som observatør ved generalforsamlingen, indtil alle EF-medlemslande også var medlemmer af FN.

Den næste gang, der efter mine oplysninger bliver rørt ved denne sag, er i en udtalelse fra EF-Parlamentets retsudvalg, som kommer til afgørelse i EF-Parlamentet den 6. juli 1973. Det fremgår ikke, hvem der har taget initiativet til sagens behandling i Parlamentets retsudvalg, men det kan hænge sammen med den forventede optagelse af Vesttyskland som medlem af FN, hvilket som bekendt skete på generalforsamlingen i 1973.

Indstillingen fra retsudvalget i Parlamentet går ud på, at Parlamentet opfordrer Kommissionen og Rådet til at søge en egnet løsning på spørgsmålet om EF-repræsentation i FN. Et dansk medlem af retsudvalget tog forbehold i dette udvalgs betænkning, men forbeholdet blev ikke videreført under afstemningen i salen, hvor indstillingen blev vedtaget.

Efter sædvane bliver alle EF-Parlamentets beslutninger videregivet til Kommissionen og refereres skriftligt over for Ministerrådet. Parlamentets beslutning blev naturligvis behandlet på samme måde som alle andre beslutninger og blev uden debat taget til efterretning af Ministerrådet den 23. juli 1973. På dette tidspunkt kan man sige, at der kunne have været mulighed for at gribe ind i sagen, hvis man havde villet, men det skete ikke. Og jeg mener ikke, at man kan kritisere dette på baggrund af det, jeg allerede har nævnt, hvorefter alle, der hidtil havde beskæftiget sig med sagen, ikke regnede den for et politisk spørgsmål.

Den næste gang man i forbindelse med behandlingen af en sag i Ministerrådet møder en henvisning til spørgsmålet om observatørstatus ved FN er på et rådsmøde den 1.-2. april 1974, hvor man behandlede spørgsmålet om FN's ekstraordinære generalforsamling, der som bekendt var indkaldt på grund af energikrisen, og derunder først og fremmest muligheden for, at EF's formandskab kunne afgive en fælles erklæring på denne generalforsamling på de 9 landes vegne.

Hovedpunktet ved dette møde var det af en af kommissærerne, Cheysson, i øvrigt på egen hånd, fremsatte forslag om, at der skulle gives tilsagn om et EF-bidrag til et særligt fond for de hårdest ramte u-lande. Det fremgår af det materiale, der var til rådighed på mødet, at Kommissionen på et